

16 om, at, hvor der er ansat Arbejdsinspektører som Kontrolhavende, kunne Arbejdsinspektørerne bruges til at føre Tilfyn, og dernæst i § 21 om, at naar Efterfyn foretages af dem, betales der 4 Kroner til Statskassen; men der findes Intet i Lovforslaget om, at Arbejdsinspektørerne skulde have Noget for det forøgede Arbejde. Er det altsaa en Mangel i Udvalgets Forslag, at det Intet angiver i saa Henseende, er det ogsaa en Mangel ved Lovforslaget. Jeg ser ikke rettere, end at, naar man beholder Lovforslaget, som det er, opnaa vi i alt Fald kun, at vi forøge vor Finantslovs ikke saa Paragrafer, Hovedafdelinger og Underafdelinger osv., med en ny Indtægtspost, nemlig Gebyr for de af Arbejdsinspektørerne foretagne Efterfyn af Dampkedler, der er en Indtægt, som skal indflyde i Statskassen, og hvorvidt det vil lykkes den ærede Minister i Anledning af dette forøgede Arbejde for Arbejdsinspektørerne at faae forøget det Honorar, som fastsættes for dem, bliver et Spørgsmaal for sig. Derfor disse Mænd endda have en ved særlig Lov fastsat Løn, kunde jeg forstaa, at man sagde, at dette store Arbejde skulde de kun have imod et høiere Honorar, og at man saa havde anvist dem de 4 Kroner, men saaledes er Lovgivningen ikke. Lovforslaget siger, at disse 4 Kroner skulle opkræves til Statskassen, men det siger ikke, at de skulde have Noget selv, og da deres tidligere Betaling fastsættes ved Finantsloven, kan jeg ikke se, at der er nogen Nødvendighed for Udvalget til paa Grund af, at det foreslaas at udstemme disse 4 Kroners Indtægt for Statskassen, tillige at træffe nogen Bestemmelse med Hensyn til Godtgørelse til Arbejdsinspektørerne. — Jeg maa paa mine egne Begne udtale min store Beflagelse over, at den ærede Minister ikke har set sig istand til at gaa ind paa flere af Udvalgets Forslag, end han har gjort, men jeg maa — og jeg tror, at jeg kan gjøre det paa det samlede Udvalgs Begne — ikke desto mindre anmode det ærede Thing om ved sin Afstemning at udtale sin Tilslutning til Udvalgets Forslag.

Justitsministeren (Klein): Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Landsting vil følge den Opfordring, der blev rettet til det fra den meget ærede Ordfører. Det er ganske vist ikke med nogen særlig Tilfredsstillelse, at jeg stiller mig den Udagt for Die, at dette Lovarbejde, som nu i 3 Aar har været under Forhandling, mulig skulde strande i Landstinget, efterat det er lykkedes dog at faae det gennem i Folkethinget, og uagtet Landstinget engang tidligere har vedtaget det i alt Bæsentligt, som det nu foreligger. Det er mig, som sagt, ingen Behagelighed at stille mig dette for Die, og jeg tilstaar rigtignok ogsaa, at det forekommer mig noget overraskende, om Lovgivningsværket efterhaanden skulde føres paa den Maade — der er sandelig tilstræffelige Bankeligheder tilstede i Forveien — men, hvor det dreier

sig om bestemte Ting, med Hensyn til hvis Udførelse i Livet jeg har en Følelse af, at der vil paahvile mig som Minister Ansvar, vil man, haaber jeg, finde det fuldstændig i sin Orden, at jeg søger at gjøre de Anskuelser gjældende, som jeg maa finde rigtige. Jeg nærer imidlertid endnu den Forventning, at man dog ved nærmere Overveelse vil komme til at se, at Sagen ikke stiller sig saa farlig, som det kunde synes efter den ærede Ordførers Slutningsudtalelse. Dette gjælder særlig, hvad Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1 angaar. Jeg har ganske sikkert havt Leilighed til at forhandle med det ærede Udvalg, og det er en Misforstaaelse af den ærede Ordfører, naar han har ment, at jeg har ligesom villet udtale en Beflagelse over, at der ikke har været givet mig tilstræffelig Tid eller Leilighed til at overveie Udvalgets Forslag. Sagen er jo nemlig den, at dette Forslag, med Hensyn til § 1, som det nu foreligger fra Udvalget, har jeg ikke set i den Skikkelse, hvori det foreligger, før, som af mig sagt, afdagte Fredag Aften; det vil sige, at der ligger Lørdagen imellem, og forsaavidt der altsaa var Tale om at indhente Erklæringer fra de Sagskyndige, som tidligere have haft med Sagen at bestille, og paa hvis Dom jeg maa støtte mig, vil man erkjende, at det ikke har været mig muligt at gjøre det i den nævnte Tid. Jeg anførte dette ikke af anden Grund — hvad jeg ogsaa tror, at jeg tilstræffelig tydeligt udtalte — end fordi jeg under andre Omstændigheder vilde have følt mig trykket ved at skulle møde for Landstinget og sige, at om den og den Bestemmelse er jeg ikke istand til at udtale min endelige Mening, idet jeg ikke havde kunnet tilstræffelig overveie den, men det er denne Udtalelse, jeg har maattet gjøre med Hensyn til Udvalgets første Ændringsforslag; jeg kan i Diebladet ikke udtale noget Bestemt om, hvorvidt det er forsvareligt at gaa ind paa Udvalgets Ændringsforslag eller ikke, fordi det har været skjult umuligt for Justitsministeren at faae de Oplysninger, han maatte anse for nødvendige, forinden han kunde slutte sig til et saadant Forslag. Det forholder sig nemlig ikke saaledes — det maa jeg gjentage —, som den ærede Ordfører har sagt, at ved dette Forslag vil man gaa i samme Spor, som den ældre Lovgivning. Det er, som den ærede Ordfører fuldstændig rigtig bemærkede, let for de ærede Medlemmer selv at undersøge den Ting ved at gjenlæse § 1 i Loven af 12te April 1851. Hvis de ærede Herrer ville læse den, ville De finde, at denne Bestemmelse er netop givet saaledes, at det skal bero ikke alene paa Trykket, paa Spændingen, men ogsaa paa Størrelsen af Kjedlen, hvorvidt denne skal være undergivet det Offentlige Tilfyn eller ikke, og mine Betænkeligheder ere netop grundede derpaa, at Udvalget i sit Forslag til § 1 alene lægger Bægt paa Spændingsmomentet og ikke paa Størrelsesmomentet. Hvorvidt det er fuldstændig til-